

Chương 2002:

NHỮNG BÀI HỌC CỦA CỐ TỔNG THỐNG NIXON.

Sáng ngày 11 tháng 11 nhằm ngày Veterans Day (*ngày cựu chiến binh*), tôi, Bibi, Hương và Nhân dự định đi Huntington Library thuộc thành phố Pasadena, là một nơi có nhiều khu vườn thật đẹp và nổi tiếng. Mục đích tôi muốn đến đây là để học cách phóng đường và sắp xếp vườn tược của người ta. Cuối cùng, thì tôi đổi ý, tôi bảo mọi người đi thăm viện bảo tàng của tổng thống Nixon, ở gần đây hơn để xem cách họ bố trí một viện bảo tàng như thế nào.

Vào viện bảo tàng, xem các cuốn phim tài liệu, tôi đi phăng phắc giữa những hiện vật, tài liệu được trưng bày. Tôi ít khi dừng chân để xem, ngắm nghía một hiện vật nào hoặc đọc kỹ một văn bản nào như Bibi và Hương, bởi vì tinh thần của thư viện và viện bảo tàng nơi đây nhìn sơ thì tôi đã nắm, hay nói cách khác hơn, tôi đã nắm được các cách và con người tạo dựng nên chỗ này: Tổng Thống Richard Nixon. Con người đã như vậy thì xây dựng, sắp đặt như thế nào cũng cùng cách ấy mà ra thôi.

Khi xem hết khu bảo tàng, đến mộ phần của vợ chồng tổng thống Nixon nơi chung quanh có nhiều nhân viên an ninh đang coi chừng. 3 đũa ngòi trên băng ghế đối diện mộ phần, tôi đứng trước mặt mấy đũa và nói về điều đáng tiếc của vị tổng thống này:

- Ngày xưa, lúc vị này còn tại nhiệm, vị này cũng đã có ý niệm tìm kiếm một Đấng Cứu Thế và vị này cũng đã hỏi với một nhà tiên tri của Mỹ, bà Dixon về sự ra đời của Đấng Cứu Thế. Bà Dixon có trả lời Đấng Cứu Thế đã ra đời tại Việt Nam, hiện Ngài còn rất trẻ. Thế mà khi biết được chuyện này, ông Nixon đã không ra công tìm kiếm một Đấng Cứu Thế, bây giờ thì đã muộn rồi!

Khi tôi giải thích cho mấy đũa nghe chuyện, tôi biết ông Nixon có nghe thấy những điều tôi nói. Nhưng thôi! Đã lỡ đi, thì làm một chuyện cho trót, mở ra cho người ta một điểm đến. Tôi hiểu, ngày xưa Đức Ngài không hề đi đến những chỗ như vậy hay những nơi miếu, đền,... vì mỗi khi đến nơi đó, thân phận của mình sẽ bị tiết lộ và từ những người vô vi sẽ kéo dẫn những nhân duyên của họ ở hữu vi đến, tạo nên những đợt nhân duyên mới đến trong thời gian chưa phải lúc, mà ở phần phụ lục của bài này tôi có đề cập đến những nhân duyên đến chưa phải lúc.

Trên đường ra về, tôi vào nhà vệ sinh bên trong viện bảo tàng. Trong nhà vệ sinh, lúc ấy chỉ có một ông Mỹ già, nhân viên của viện bảo tàng đang đứng rửa tay. Thấy tôi bước vào, bất chợt ông hướng vào tôi và gọi:

- Thầy!

Ông phát âm bằng tiếng Việt Nam nhưng không rõ lắm, tôi làm lơ như không nghe, đi thẳng vào buồng vệ sinh. Một lúc sau, tôi ra ngoài để rửa tay, ông già vẫn còn đứng đó. Tôi hỏi ông bằng Anh ngữ:

- Xin lỗi! Ông gọi tôi à?

- À!... Không!

Tôi biết chơn linh của vị cố Tổng Thống này đang muốn gặp tôi, ông muốn nương theo ý của cụ già này nhưng không dám.

Phần tôi thì làm lơ như không biết để cho ông ta tìm mọi cách mà đến. Đó là cách cho âm phần thấy rõ được sự hạn chế của họ, sự thiếu vắng cái công năng tu tập nên khi cần đến điển lực thì điển lực không được đầy đủ.

Tối hôm đó, có cô chú Ba từ Việt Nam mới sang, đang ngồi tiếp với cô chú thì chị Nga sang. Tôi biết chị đến vì có sự nhờ vả chứ không phải tự dưng mà chị tới. Nói chuyện với cô chú Ba một hồi thì tôi quay sang chị Nga, tôi hỏi chị:

- Có “ai” muốn gặp Thầy phải không?

Chị cười cười:

- Thầy biết rồi mà còn hỏi!

Tôi nói như không quan tâm nhưng tôi biết ai đang muốn gặp:

- Không biết! Nhiều người muốn gặp lắm nhưng đâu có biết ai là ai đâu? Phải nói rõ ràng danh tánh chứ!

Chị Nga nói:

- Vị này nói ngày xưa vị làm việc ở đời cũng giống như ông “Federal” (*Tên Federal là tên do tôi đặt cho cố tổng thống Thomas Jefferson*).

Tôi hỏi:

- Vậy... Ông này cũng từng làm Tổng Thống à?

Chị Nga trả lời thay:

- Dạ!

Tôi hỏi:

- Ông này làm tổng thống của xứ nào?

Chị Nga trả lời thay:

- Dạ! Tổng thống của nước Mỹ!

Tôi không hài lòng về cách trả lời không trơn tru như vậy. Tôi hỏi:

- Tên ông đó là gì?

Chị Nga trả lời thay:

- Dạ! Tên của ông có bắt đầu bằng chữ N!

Tôi hỏi cho có hỏi vì tôi dư biết là ai:

- Tổng thống Nixon phải không?

Chị Nga trả lời giùm:

- Dạ phải!

Tôi nói cốt để phần lực nghe:

- Làm gì thì làm, mình cũng đã từng làm tổng thống. Các vị có thể nhờ trình thẳng như vậy “tôi là cựu tổng thống của Hoa Kỳ tên là Richard Nixon, xin được diện kiến cùng Đức Thầy!” Cứ nói thẳng như vậy, còn được gặp hay không được gặp là chuyện sau. Chuyện trước mắt là giám giới thiệu rõ ràng như vậy. Đâu! Vị nói lại coi!

Phần lực lập lại nguyên văn có phần chững chạc, nghiêm chỉnh hơn nhưng qua cách phiên dịch của chị Nga thì:

- Ông này đã lập lại y như vậy!

Tôi hỏi phần lục:

- Vị muốn gặp Thầy có chuyện gì?

Phần lục trình:

- Xin Thầy cho tôi được làm việc giống như ông "Federal".

Tôi hỏi:

- Từ lúc chết đến giờ, vị được trưng dụng làm những công việc gì?

Phần lục trả lời:

- Dạ, tôi không được làm một công việc gì cả!

Tôi hỏi:

- Không làm gì cả à? Chỉ lang thang à?

Phần lục trả lời:

- Dạ, lang thang và trụ tại phần mộ!

Tôi hỏi:

- Vậy các Chư Vị có nói với vị điều gì không?

Phần lục trả lời:

- Dạ, các Chư Vị có nói sau này sẽ gặp Thầy, tùy vào Thầy quyết định!

Tôi hỏi:

- Vị cho Thầy biết, vị có khả năng gì?

Phần lục nói:

- Dạ tôi có khả năng giải quyết và dàn xếp các công việc, mọi vấn đề tôi đều nghiên cứu rất kỹ trước khi bắt tay vào giải quyết...

Tôi hỏi:

- Chắc không? Bởi vì nếu có khả năng thiết thì vị không phải đi lang thang mà không có nơi trưng dụng như vậy đâu! Tuy nhiên! Thầy sẽ cho vị cơ hội để vị làm việc. Vị về suy nghĩ lại tất cả những việc gì mình làm. Thứ Bảy này, ngày 16 tháng 11, Thầy sẽ kêu vị lên.

Tôi muốn nhân dịp này để mở cho các đệ tử của mình thấy thêm một bước nữa. Muốn cứu độ chúng sanh, hay nói cách nhỏ hơn là muốn dẫn độ con thuyền riêng của mình, vị huynh trưởng phải có một cái nhìn, thật sắc, thật bén, thật chiến lược. Để biết tự điều động con thuyền của mình như thế nào. Để biết lúc nào mình tiến, lúc nào mình thoái. Để biết tình hình và hoàn cảnh xã hội sẽ diễn ra như thế nào, để có kế hoạch cho hầu hết mọi nhu cầu, một biến động của xã hội, con người.

Lúc ấy, cũng đừng trông chờ vào Thầy, vì chưa chắc các vị sẽ được gặp Thầy. Cũng bởi các vị sẽ mãi mãi không biết được con thuyền mà Thầy đang dẫn độ gồm bao nhiêu chiếc? Đoàn thuyền to lớn cỡ nào? Có thể hôm nay, các vị đang gần Thầy nhưng ngày mai, coi lại, con thuyền của các vị đang dẫn độ thật quá là nhỏ, so với tổng số đoàn thuyền mà Thầy đang dẫn. Lúc đó,

con thuyền của các vị sẽ ở xa, xa thật xa đoàn thuyền của Thầy. Vì chung quanh Thầy sẽ có những đoàn thuyền khác hùng hậu hơn, thế chỗ vào con đò ọp ẹp của các vị. Lúc ấy, cao lắm các vị gặp được hình ảnh Thầy qua những con thuyền lớn hơn ở cạnh các vị. Dùng hình ảnh con thuyền nhưng Thầy đang nói về cái Tâm.

Các vị đừng vội cho Thầy sẽ bỏ rơi các vị. Không đâu! Tất cả chúng ta đang cùng về một hướng nhưng trên thực tế của cuộc đời, được lái bên cạnh chiếc hàng không mẫu hạm không phải là một chiếc ghe tam bản (ba lá) hay là những cái bè tre được. Vậy, các vị đừng để mình thành một chiếc tam bản, một chiếc bè tre thì làm ơn tinh tấn cho một tí, nâng cao văn hóa mình một tí và nâng cao kiến thức mình lên một tí, và nâng lòng mình dành cho chúng sanh lên một chút.

Sau ngày hôm đó, tôi có bảo Ti., anh T, J, C, T cùng một số vị huynh trưởng sắp xếp công việc để đến viện bảo tàng Nixon, quan sát cho thật kỹ, tôi sẽ đặt câu hỏi và giải đáp. Tôi muốn các đệ tử của tôi nhất là đệ tử trẻ phải có trình độ văn hóa cao, có óc phán đoán và nhận xét tường tận. Tôi nhấn mạnh với các vị, mình sẽ khó có một cơ hội lần thứ hai vì rất hiếm có một vị tổng thống nào trên đời tự xây một viện bảo tàng của mình rồi sau đó đến xin với Thầy rồi nhân viện bảo tàng của người ta để thấy sự thiếu sót trong cái tư tưởng của chính vị tổng thống đó.

Nắm rõ những khiếm khuyết trong quá trình của một người từng làm tổng thống, rồi so sánh cái mình nắm với những cố vấn của vị tổng thống ấy, những bộ đầu đại diện cho cả một xứ sở để rút tĩa kinh nghiệm cho mình.

Rất tiếc, T, anh T và các nhóm pháp hữu trẻ hứa tới, hứa lui nhưng rồi cũng không đến đó, mặc dầu nơi đó rất gần. *(Ghi chú tháng 9 năm 2012: Bây giờ thì câu trả lời đã rõ, vì những vị đó là loại thấp, làm sao học được những bài học như vậy được? Nhưng lúc đó gần Thầy đại đa số là những loại học trò như vậy thôi nên sau này Thầy đã chuyển hướng, không dành ưu tiên cho người Việt nữa mà trảm vào đó là chất xám, là nhân tài của thế giới để không mắc công là phải dạy hoài cho người không học, không từng đào luyện nên không có căn bản trí tuệ, nên công sức thì mất nhiều mà thành quả không có gì cả).* Các vị này chỉ đặt nặng những chuyện lật vật rồi cho qua đi những cái mà mình sẽ không còn gặp lại. Nghe sự giảng của Thầy, cao lắm sau này đến viện bảo tàng để kiểm chứng nhưng sẽ mất đi cái phân tích của chính mình. Duyên của chúng sanh là vậy và mức độ của chúng sanh là vậy. Mặc dầu tôi bực mình về đám học trò của mình nhưng tôi cũng hiểu được, từ những mức độ của những nhân duyên chỉ lấy sự lè phè, sự chơi, sự phóng túng làm nếp sống nay tu học được cũng là may rồi mà tôi lại muốn bộ đầu của họ có thể phân tích được những tinh hoa đại diện cho cả một cường quốc, đó chỉ là sự ước mơ hảo. Con người muốn được như vậy phải trải qua hàng trăm ngàn năm, hàng triệu năm tu tập mới được. Chứ không phải một ngày một buổi.

Rất may, ngày 16 tháng 11, hiện diện một vài pháp hữu có đạo đức một chút nên tôi cũng đỡ “è mặt” trước một phần lực từng làm tổng thống một khi họ có sự so sánh các cố vấn của họ với những đệ tử của Thầy, vì so sánh với cái thang đạo đức chứ không phải với cái thang kiến thức.

Mở đầu, tôi kể cho các pháp hữu nghe về chuyện xảy ra của ngày 11 tháng 11 và nói sơ về tổng thống Nixon. Tôi cũng nhấn mạnh, sự chỉ dẫn của ngày hôm nay nhằm nâng cao kiến thức của các pháp hữu, cho chính phần lực thấy được điểm kẹt của họ. Tôi chỉ nương theo những hoàn cảnh lịch sử của thời gian đó để làm bài học mà không hề có ý niệm bài bác, đã kích một ai, một chính thể nào cả. Nếu một đệ tử của tôi ở phía A thì tôi sẽ dạy theo cái nhìn của phía A. Nếu đệ tử đó ở phía B thì tôi sẽ dạy theo cái nhìn của phía B.

Tôi quay về phía phần lực Nixon hiện diện:

- Thầy lấy cái mốc là viện bảo tàng của vị để làm đề tài. Thầy sẽ đi từ ngoài cửa rồi tiến dần vào trong. Các vị đệ tử ở đây cũng vậy, Thầy sẽ đi từ câu hỏi thấp trước. Riêng vị, chuyện nào vị có thể nói được thì nói, không được thì thôi không cần phải nói, cũng không cần phải tiết lộ các cơ mật chi cả.

Tôi hỏi:

- Tất cả những đồ đạc từ trong ra ngoài tại viện bảo tàng đều do vị sắp xếp hoặc do chính từ ý của vị đưa vào phải không?

Ông Nixon trả lời:

- Thưa vâng! Hầu hết mọi vật nơi đó đều do ý của tôi!

Tôi hỏi tiếp:

- Từ ngoài cổng bước vào là một gian bán đồ lưu niệm, có phải toàn bộ những đồ được bày bán nơi đây đều do ý của vị?

Ông Nixon:

- Không hẳn!

Tôi tiếp:

- Thầy thấy tấm hình được chụp và bán dưới nhiều dạng nhất là tấm hình vị chụp cùng với ca sĩ Elvis Presley. Tấm hình này được bán dưới dạng: Post card, xà bông, đĩa sành,... có phải tấm hình này do vị chọn ra phải không?

Ông Nixon:

- Thưa phải!

Tôi hỏi Trung, một đệ tử trẻ:

- Em nghĩ sao về tấm hình này?

Trung trả lời:

- Em thấy ông Nixon ổng muốn được nổi nên chụp hình này! *(Ghi chú tháng 9 năm 2012: Đây cũng là loại đệ tử dốt và phản phúc nên đã bị các Chư Vị đào thải từ năm 2003).*

Tôi hỏi tiếp:

- Em có ý kiến phải làm sao không?

Trung không có ý kiến, tôi hỏi Toàn:

- Em thấy sao?

Toàn trả lời:

- Em thấy nếu vị này có tấm ảnh đó thì nên để ở nhà không nên đem ra nơi công cộng.

Tôi hỏi tiếp:

- Vậy sự phân tích của em là sao?

Toàn không có ý kiến, tôi hỏi Huyền:

- Ý em thì như thế nào?

Huyền trả lời:

- Ông Nixon không nên để tấm hình này trong museum vì ông ấy là một tổng thống còn Elvis Presley chỉ là một ca sĩ!

(Ghi chú tháng 9 năm 2012: Bây giờ đọc lại những dòng này thì thấy Huyền là xuất sắc nhất, đầu lúc đó Huyền là người trẻ tuổi nhất. Em đã thấy ra được cái giá trị của mình, thấy ra được chỗ đứng của mình, khi thấy ra được chỗ đứng thì mới biết mình sẽ đi đâu và làm gì? Chứ như cây trả lời của Trung "vì muốn được nổi", thì cho thấy người này cũng không phân biệt được cái giá khác nhau của một Tổng Thống và một ca sĩ nổi tiếng. Giá của Tổng Thống cao hơn nhiều chứ! Quyết định của Tổng Thống có thể ảnh hưởng được tính mạng và sự nghiệp của cả nước trong đó có người ca sĩ này mà! Thế nên, người đưa

ra câu trả lời này và đời sống của người này sẽ không thể nào thấy được cái gì đúng và cái gì sai, không phân biệt được những gì thiệt hơn, còn câu trả lời của Toàn cũng vậy, hơn được Trung một chút xíu là biết vén khéo vì có tuổi đời và kinh nghiệm sống nhiều hơn chứ cũng không thấy ra cái giá trị, nên có đồ giá trị cũng không biết, đứng bên cái đúng cũng không thấy ra. Trước kia thì Thầy không quan tâm đến trình độ quá thấp của các đệ tử này, vì Thầy thấy nó ngu ngơ, khù khờ nên dễ thương và Thầy cũng không phân phối những công tác gì quan trọng nên cũng không ngại... nhưng với Thiên Liêng thì khác, không thể nào có sự khù khờ, thấp kém ở ngay đầu tàu của một mối đạo được... 10 năm qua đã có câu trả lời, tất cả những người thấp kém tương tự như Trung không phân biệt được cái gì là đúng, sai đều đã tự mình loại mình bước ra khỏi đầu tàu, chỉ còn lại Huyền, bây giờ thì đọc lại, với hình ảnh một cô con gái nhỏ nhắn, ngây thơ nhưng câu trả lời có tiềm chất, có thấy ra điểm chánh đầu rằng không ai dạy, đó chính là căn cơ).

Tôi hỏi tiếp:

- À! Em đã thấy ra cái giá rồi phải không? Em có ý kiến gì không? Hướng đi của em là như thế nào?

Huyền không có ý kiến, tôi kết luận cho đề tài khởi đầu:

- Ngay từ ngoài cổng đã cho mình thấy chính vị này cũng không thấy được cái giá trị của mình. Tại sao phải dùng một hào quang của người khác để đánh bóng mình? Mà hào quang ấy của một người ca sĩ chết vì ma túy. Tấm hình đó đâu chỉ nằm ở một loại hàng đâu? Rất nhiều, rất nhiều món hàng có tấm hình này. Đừng nói với tôi là nó chi tiền để làm ra viện bảo tàng hay nó có ơn riêng gì đó... Nếu không có tiền, thì mở một viện bảo tàng nhỏ cũng được vậy! Danh dự của một tổng thống ở đâu? Nếu Elvis nó mở một viện bảo tàng, trong viện bảo tàng đó có hình nó chụp với mình thì được. Đằng này, nó không dùng mình để đánh bóng nó mà mình lại dùng nó để đánh bóng mình.

Nếu nói mình là người của nhân dân, của quần chúng, thì nhân dân ở đâu? Quần chúng ở đâu? Tôi không hề thấy trong cái tiệm bán đồ kỷ niệm này. Chỉ thấy có hình của ca sĩ Elvis mà thôi!

Tôi nhấn mạnh thêm một lần nữa:

- Nên nhớ, viện bảo tàng này do chính tay mình lập ra thì đừng có đổ thừa cho người khác. Mình đã tự đánh mất cái giá trị của mình!

Lời nhấn mạnh cuối cùng này không những đã đánh động chơn linh của viên tổng thống mà còn đánh động Huyền, vì cô Huyền mới bị thất tình. Qua bài học này tôi đã ngầm nhắc khéo phải coi lại cái giá trị. Không phải ai muốn nắm lấy bàn tay của mình thì nắm lấy. Có đáng cho mình phải làm việc đó hay không? Tôi nói với các pháp hữu:

- Tiếc là ngày hôm nay không có sự hiện diện của các đệ tử chuyên ngành ngoại giao của pháp đạo. Chứ nếu có các vị này, Thầy sẽ mổ xẻ thêm cho các vị thấy.

Trong viện bảo tàng, khi bước qua gian hàng bán đồ kỷ niệm là một hội trường hay nói cách khác hơn là một phòng chiếu phim nhỏ, chiếu những thước phim tài liệu nói về cuộc đời và những thành công của cố tổng thống Richard Nixon. Mặc dầu đoạn phim khoảng 15, 20 phút đã được chọn lọc rất kỹ nhưng tôi đã nắm ra được một số mấu chốt sai sót của viên tổng thống này. Tôi hỏi phần lược cố tổng thống Nixon:

- Thầy không cố tình chất vấn vị và làm khó vị, vì chuyện này đã có lịch sử làm rồi. Thầy chỉ chỉ ra cho vị thấy những điểm vị chưa thấy mà thôi. Nếu có gì làm ảnh hưởng hoặc tổn thương vị thì xin vị bỏ qua!

Phần lược:

- Không sao, thưa Thầy!

Tôi hỏi:

- Trong cuộc đời làm tổng thống của vị, việc gì mà vị cho là thành công nhất!

Phần lược trả lời:

- Trong các chuyến đi Trung Quốc, tôi cho là thành công nhất!

Tôi hỏi:

- Có chắc là thành công nhất không? Vị thủ hoạch được những gì? Dĩ nhiên vị chỉ nói chung chung thôi đừng có nói đến những chuyện ảnh hưởng đến bí mật quốc gia.

Phần lược trả lời:

- Thưa, tôi đã hòa giải được với Trung Quốc, giải quyết được các vấn đề về kinh tế và quốc phòng.

Tôi hỏi:

- Vị có chắc là hòa giải được không? Có chắc là giải quyết được các vấn đề về kinh tế và quốc phòng không? Hay là mình tưởng là như vậy?

Ông Nixon trả lời:

- Dạ thưa, tôi thấy là như vậy!

Tôi nói:

- Đây nè nhé! Thầy chỉ nói qua cuốn phim tài liệu mà đã được các vị sàng lọc kỹ và chiếu ngay tại Viện Bảo Tàng của vị. Trung Quốc quả thực tiếp vị và phái đoàn niềm nở lắm hơn đặc biệt hơn cách tiếp đón của một quốc khách nhưng vị coi lại coi. Trong hội nghị, họ kéo cờ của mình lên. Cờ của mình thì nhỏ xíu so với cờ nước của họ. Trong lúc đó thì mình vẫn ngồi cười nói ba hoa chích chòe, chọc cô thông dịch viên. Vị và phái đoàn của mình có để ý là họ kéo cờ nước mình nhỏ hơn cờ nước họ không?

Ông Nixon:

- Dạ thưa có!

Tôi hỏi:

- Vị có biết họ chơi gác không? Họ làm nhục quốc gia của vị vậy mà vị nói là thành công à? Thành công ở chỗ nào?

Ông Nixon:

- Tôi biết họ chơi gác!

Tôi nói tiếp:

- Vậy mà vẫn ngồi để cho họ chơi à? Bộ tham mưu của mình đâu? Hàng ngàn bộ đầu đi theo mình mà không nghĩ ra được hướng nào để gỡ ngay lúc đó à?

Ông Nixon im lặng, thăm đôn. Tôi nói:

- Tiếc là hôm nay các pháp hữu về ngoại giao của mình không có mặt, nếu có Thầy sẽ hỏi họ cách của họ gỡ ra sao. Rồi Thầy sẽ chỉ ra thêm cách gỡ trường hợp này như thế nào?

Bibi xin:

- Xin Thầy chỉ cho các vị ở đây biết cách của Thầy!

Tôi đáp:

- Không cần thiết, chỉ cũng vậy thôi, không cần thiết và không đúng người!

Tôi tiếp tục với phần lược cổ tổng thống Nixon:

- Cái mà vị cho là thành công thì coi lại đi, bây giờ thì sao? Sau chuyến đi của mình, mình làm mất Đài Loan, mất Đông Dương. Còn nói về kinh tế thì thế nào? Lúc đó Trung Quốc nghèo rớt mồng tơi, nay thì thế nào? Ra đường chỗ nào tại xứ Mỹ, xem đại một món hàng thì hàng đó cũng là “made in China”, có cái đồ nào có “made in USA” đâu? Ngay cả lá cờ Mỹ được bày bán ngoài đường cũng có dòng “made in China”. Đừng nói với Thầy đó chỉ là hàng tiểu công nghiệp, nước Mỹ chỉ chú trọng vào kỹ thuật cao. Hàng năm có hơn 36% sinh viên tốt nghiệp các ngành kỹ thuật là người Á Đông. Bao nhiêu người Á Đông sinh đẻ tại nước Mỹ đã tốt nghiệp? Bao nhiêu sinh viên của các nước khác tốt nghiệp tại Mỹ? Còn lại bao nhiêu phần trăm là người Mỹ? Chỉ trên đầu ngón tay, nên nói chỉ nắm về kỹ thuật cao thì cũng nên coi lại. Riêng Đài Loan, tổng sản lượng quốc gia của họ còn lớn hơn Mỹ. Coi lại đi! Mình đã thua rồi đó! Tại sao vậy? Tại vì chính vị đã đánh mất cái giá trị của mình thì làm thế nào nhận chân được sự thành công thực sự và sự tưởng là thành công.

Cũng tương tự như lúc mào đầu, mỗi một bước tôi đều đặt câu hỏi cho các đệ tử từng bậc, từng bậc cao hơn. Sau phần xoay vào những điểm trong cái phim tài liệu 15, 20 phút ấy tôi đi vào những phẩm vật trưng bày tại phòng trưng bày. Các vị từng tháp tùng theo tôi đi thăm viện bảo tàng này đều ngạc nhiên khi tôi nắm rất rõ từng món vật trong viện bảo tàng, trong khi ấy các vị chỉ thấy tôi đi phớt phớt qua. Tôi hỏi Bibi và Hương:

- Tổng thống Nixon từng sang Trung Quốc đến 3 lần, mỗi lần ông được tặng một món quà, các vị hãy cho Thầy biết 3 món quà đó là gì, tại sao họ lại tặng món quà đó và cách gỡ cho lúc ấy?

Bibi và Hương chỉ nhớ loáng thoáng một vài món quà, biết vớ vể đôi chút về ý nghĩa của một vài món và tuyệt nhiên không biết đến cách gỡ. Tôi cho các pháp hữu biết 3 món quà đó là: Một bức tranh của một ông vua không ngại đang ngồi uống rượu và xem cung nhân múa, một cái lục bình và một cái tủ đựng sách. Cũng cùng câu hỏi trên tôi hỏi các pháp hữu, câu trả lời chung chung cũng giống như Bibi và Hương và cách gỡ cũng không ai biết. Cố tổng thống Nixon cũng vậy, cũng biết loáng thoáng. Tôi giải thích cho các vị hiện diện nghe về ý nghĩa của 3 món tặng phẩm:

1. **Tấm tranh:** Có ngụ ý, Tổng thống Nixon không có khả năng chi cả (*không có ngại*), chỉ là một ông vua hưởng thụ, chỉ biết uống rượu và ngắm gái.
2. **Lục bình:** Có ngụ ý, Tổng thống Nixon và chính quyền Hoa Kỳ chỉ là một cái bình rỗng.
3. **Kệ đựng sách:** Đi về mà học lại.

Tôi quay sang hỏi phần lược:

- Bây giờ vị đã hiểu chưa? Trưng bày nó chình ình như vậy thấy nhục không? Nhận những món quà như vậy mà không có một phản ứng gì à? Bộ tham mưu của mình lúc đó ở đâu?

Phần lược Nixon tỏ vẻ buồn và tiếc nuối. Bibi thêm một lần nữa lại hỏi:

- Nếu là Thầy trong trường hợp này, Thầy sẽ phản ứng như thế nào?

Tôi nói:

- Thầy đã nói, người cần học thì không có mặt ở đây!

Tôi hỏi về một số hành động của ông Nixon ngày xưa, tôi hỏi tại sao ông không thực hiện hướng này, hướng này... Tôi hỏi ông “bộ ngày xưa không có ai hiến kế cho vị phải làm như vậy, như vậy sao?” Ông nói:

- Dạ, cũng có người bảo tôi nên làm như vậy, như vậy nhưng tôi đã không nghe theo.

Tôi hỏi:

- Tại sao vị lại không nghe theo? Vị cho những điều đó là vô lý à?

Ông Nixon trả lời:

- Dạ thưa không! Vì tôi bị ảnh hưởng và bị bó tay nhiều việc nên không thể thực hiện được!

Tôi nói:

- Đúng ra cũng tại mình muốn làm hay không muốn làm thôi! Ngày xưa thời tiền thân của Thầy trong thời gian gần đây, trong nước không phải chỉ có 2 đảng phái trong lưỡng viện Quốc Hội như bây giờ mà vị là 1 trong 2 đảng rồi! Chỉ đối đầu với 1 đảng còn lại mà thôi. Trong thời của Thầy đất nước đến 8 đảng phái lận!

Anh Cương hỏi:

- Thưa Thầy, có phải lúc ấy người ta gọi là Bát Kỳ?

Tôi đáp:

- Đúng! Bát Kỳ! Bát Kỳ Tham Chánh! Họ là những tập đoàn khác nhau, có giang sơn, có quân đội riêng, quyền hạn của họ còn lớn hơn các đảng phái của Mỹ nhiều. Nếu mình thực sự muốn làm thì không có gì trói tay được!

Anh Cương:

- Theo con đọc thấy, lúc ấy vua L. đã vô hiệu hóa Bát Kỳ! Khiến cho 8 chính đảng ấy mất dần quyền lực. Đây là một việc làm mà các thời vua trước như: K., C. đã không làm được.

Tôi không bàn tiếp vấn đề này mà nói về những bức tượng của các vị lãnh tụ trên thế giới như: Degaul, Churchill,... được đặt trong sảnh đường tại viện bảo tàng. Toàn bộ các tượng này đều đang ở tư thế đứng nói chuyện với nhau, chỉ có 2 bức tượng đang ngồi trên 2 cái ghế độc nhất là: Mao Trạch Đông và Chu Ân Lai. Tôi hỏi phần lực:

- Tại sao ai cũng đứng nhưng chỉ có 2 người này là được ngồi? Nếu nể mặt người ta thì cũng được đi nhưng chỉ nên để ông Mao Trạch Đông ngồi, còn cái ghế kia thì dành cho tổng thống xứ khác chớ. Đảng này thì vừa chủ tịch và thủ tướng của đồng một xứ thì được ngồi, còn các lãnh tụ xứ khác thì lại đứng? Vị nghĩ như thế nào vậy?

Ông Nixon trả lời:

- Vì ngồi là trạng thái đang động!

Kể cũng lạ, quan niệm của ông Nixon. Ngồi mà lại cho là trạng thái Động mà đứng nói chuyện thì lại cho là trạng thái Tĩnh? Tôi không bàn cãi thêm về chuyện này. Tuy nhiên, phía được tôi khen nhất là phía của miền Bắc Việt Nam (*tôi nhắc lại, ở đây tôi đang làm công việc dạy học trò, tôi không đả phá, cũng như không hùa theo ai cả*). Từ cái trật tự sắp xếp khi ký bản hiệp định Paris gồm 4 phe, đến cách không nhận giải hòa bình Nobel của ông Lê Đức Thọ.

Cũng trong vấn đề giải Nobel hòa bình, có vị hỏi tôi:

- Hành động của ông Lê Đức Thọ khi không nhận giải hòa bình có đúng không?

Tôi trả lời:

- Đó là hành động đúng! Vì theo quan niệm của người ta, Nobel là cái thứ gì mà có thể trao giải cho tôi (LĐT), một người đại diện của cả một nước?

Một câu hỏi được đặt ra:

- Thưa Thầy! Có nhiều người nói tiền thân của Đức Đạt Lai Lạt Ma là Quán Thế Âm Bồ Tát phải không?

Tôi hỏi lại (*nên nhớ là tôi đang dạy học trò, còn vị nào không thích thì có thể không cần xem*):

- Vị nghĩ sao?

Tôi hỏi rồi tự trả lời:

- Ông Nobel là một nhà khoa học, một người đời bình thường. Cao Lắm là một chư Thiên chuyển thế (*vì chuyên chế bom, vũ khí. Một vị Bồ Tát trở lên không làm như vậy*). Vị nghĩ có thể nào một con người bình thường hay một chư Thiên có thể trao giải cho một vị Bồ Tát được không? Thử coi một người lính có dám trao giải cho một tổng thống không? Dầu là một giải danh dự gì nhất do người ấy đặt đi chăng nữa? Và ngược lại, một vị Bồ Tát có đứng ra nhận một cái giải từ một người thường, một chư Thiên không? Nhìn hành động thì tự biết câu trả lời.

Tôi đặt lại một câu hỏi cho các vị:

- Nếu chính phủ trao tặng cho các vị bằng công dân danh dự, các vị có nhận không?

Một số câu trả lời được đưa ra nhưng không được hoàn chỉnh cho lắm. Tôi kết luận:

- Cũng tùy vào trường hợp nhưng chính thì đừng nên nhận. Tại sao? Vì mình tự nhiên đã là những công dân danh dự (*we are naturally a honor citizen*). Không cần phải có bằng mới chứng thực mình là công dân danh dự. Có bằng còn phải nói do ai ký nữa?

Buổi học đạo xoay quanh cái viện bảo tàng của tổng thống Nixon và chơn linh của ông Nixon được diễn ra khá hào hứng và nhiều bài học hữu ích được cung cấp. Tôi nói với chơn linh tổng thống Nixon:

- Nói cho cùng, suốt buổi tham quan viện bảo tàng của vị, trong tòa nhà thật lớn, trưng bày bao nhiêu công trạng của vị nhưng Thầy không hề thấy, không hề nghe đến sự giới thiệu của mình về những người hỗ trợ cho mình. Làm tổng thống, không phải khơi khơi là làm tổng thống, phải có bộ tham mưu, có sự yểm trợ chớ, rồi bộ nội các của mình ở đâu cũng không hề thấy nhắc đến thì đừng nói chi đến lời cảm ơn của mình về người ta. Chỉ nói về mình, hay chỉ biện bác cho mình về những sai sót của mình như vụ Watergate chẳng hạn. Nhìn đó để biết ra con người của mình. Vị không những là người đánh mất đi giá trị của mình mà còn là người bất nhân, không có chung, không có thủy, không có tình, không có nghĩa. Từ đó trả lời cho mình rằng, tại sao mình chỉ có được những người tham mưu là như vậy? Tại mình là con người như vậy!

Vị hãy nhìn lên tấm bản đồ cuộc đất của Thầy. Mặc dầu chưa có một công trình nào thành hình cả nhưng những quy hoạch của nó, nhưng tên đường đều được mang tên những pháp hữu có công với pháp đạo, kể cả những vị từng chống đối với Thầy nhưng họ quả thực có công với pháp thì vẫn được ghi nhận.

Công việc của mình đầy sự hồ hồ thiếu chính xác. Ngay cái mộ phần của mình cũng đã chỉ ra điều đó. Mộ của vị, người ta bắt chước theo mộ của vợ vị mà vị đã thực hiện. Trên mộ chỉ có tên rồi năm sinh, gạch nối và năm mất. Thế là hết. Không viết ngày tháng sinh cũng không viết ngày tháng mất. Một vị tổng thống mà làm việc thiếu chính xác như vậy thì nên coi lại. Đó là lý do tại sao từ ngày mình mất tới nay mình chỉ lang thang, không ai trưng dụng làm việc chi cả, dầu rằng mình từng làm tổng thống của một cường quốc. Tại vì mình bất tài và vô đức!

Thôi! Hôm nay, nhân lấy bản thân vị làm bài học cho người đời Thầy cho vị một cơ hội khác. Thầy phong vị là Thổ Thần của 4 county: San Diego, Orange, Los Angeles và Kern. Ngoài công việc của một vị làm Thổ Thần, vị cố yểm trợ các hoạt động của pháp đạo tại 4 county đó. Bên cạnh đó, cố tìm cho ra một nhân tuyển nào trong tương lai sẽ làm tổng thống của nước Mỹ, người này phải là người trẻ hiện không nắm một chức vụ, một quyền hành nào cả. Mang nó lại đây để Thầy dạy cho nó để đất nước này sau này được đạo đức hơn, tốt đẹp hơn. Coi đó là tạm bù những cơ hội mà mình đã làm mất. Vị có chịu không?

Ông Nixon:

- Thưa vâng!

Tôi nói tiếp:

- So về địa bàn thì 4 quận này rất nhỏ nhưng để làm tròn nó thì không phải là một công việc dễ. Vị cố làm rồi sau này Thiêng Liêng sẽ luận công cho vị.

Tôi hỏi tiếp:

- Nãy giờ vị có giận Thầy không?

Ông Nixon:

- Thưa Thầy không! Tôi đã hiểu nhiều!

(Ghi chú ngày Ngày 21 tháng 4 năm 2003: Khoảng 2 giờ chiều, Thầy cùng anh Lân, bác Kha, Hương và Nhân đi thăm viện bảo tàng (VBT) của cố Tổng Thống Nixon (TT), nơi đã từng thăm cách đây 6 tháng nhằm vào ngày 11 tháng 11 năm 2002 và đã đề cập trong số báo 110.

Đến nơi, phát hiện một số điểm thay đổi khiến Thầy vui không ít vì Thầy biết chơn linh của cố TT này có làm việc một chút nào đó để gọi là "sửa sai". Tiệm bán đồ kỷ niệm nơi có nhiều hình chụp với ca sĩ Elvis Presley đã được dời từ cổng trước sang cổng sau của VBT và những kỷ vật, khu trưng bày về những người ca sĩ của Mỹ mà trước kia ngang nhiên đứng hàng đầu của VBT nay đã được dẹp đi. Danh sách của bộ tham mưu TT, những người từng giúp đỡ TT đã được dựng nơi sảnh đường chánh, một phần tỏ thái độ biết ơn người ta. Một số phẩm vật khác có tính cách nghệ thuật được tặng bởi Chính Phủ Trung Quốc trong suốt thời kỳ ông Nixon làm TT được mang ra trưng bày thêm trong VBT ẩn tàng thêm ý nghĩa, không chỉ thuần túy những món quà dẫn mặt nhau, chơi xỏ với nhau mà còn có những món quà tôn trọng nhau được trao tặng. Có lẽ những người đời quản lý ở đây, khi sắp xếp lại VBT, các vị này cũng chỉ sắp xếp như cách tính toán bình thường của người đời, chỉ những ai đã từng biết những sự việc liên quan mới biết được lý do của sự sắp xếp mà thôi).

(Ghi chú ngày 26 tháng 9 năm 2012: Hôm nay, chọn những bài đã từng đăng để cho Ban Biên Tập TCQN cho đăng lại thì tình cờ Thầy đọc lại bài này. Thấm thoát đã 10 năm rồi. Đọc lại thì càng hiểu thêm dầu rằng mình chính là người trong cuộc. Ví dụ trong trường hợp của Huyền, lúc xưa, Thầy cũng không để ý đến người này, vì em nhỏ này cũng giống như hàng trăm em trẻ khác lớn vồn trước mặt mà Thầy thì thấy em nào cũng như em nào... thời gian, thử thách cũng là cái sàng để sàng sảy để có người gần, người xa và người đi. Cũng như Trung, nó thấy một vị Tổng Thống muốn cần được nổi thì người đó cần đến tên tuổi của một ca sĩ, vậy thì với nó, nó đứng gần một người có học hay một người vô học cũng vậy không khác, nên nó không thể được đứng gần Thầy là điều hiển nhiên. Định luật đào thải từ con người và từ bản thân nó đã đưa đẩy và chọn chỗ đứng dành cho nó. Thời gian Thầy ban phong cho chơn linh TT Nixon là thời gian mà Thầy chưa mua được cuộc đất tại Golden Hills, chưa chấm dứt được cuộc thương lượng kéo dài đã 2 năm với chính phủ, nên Thầy đã đưa chơn linh của TT Nixon về đó để làm thêm tác động từ vô vi khiến cho sự thương lượng, mua cuộc đất ấy để làm Đạo Viện được ngã ngũ. Mãi đến năm 2006, qua sự biểu quyết của quốc hội Hoa Kỳ, sự mua bán cuộc đất mới được hoàn tất. Trong khu văn hóa Âu Mỹ tại Voviology City, ngoài tượng của cố Tổng Thống Thomas Jefferson, Thầy còn dự định sẽ có tượng của cố Tổng Thống Nixon nhưng để xem, Thiêng Liêng đã chấm cho ông ta trong thời gian 10 năm qua như thế nào?...).

(Ghi chú ngày 31 tháng 9 năm 2012: Vài ngày qua, Thầy suy nghĩ nhiều về case của vong linh cựu TT Nixon, Thầy đã gọi vị Thành Hoàng Địa Chủ của lục địa Mỹ Châu, tức chơn linh của cựu Tổng Thống Thomas Jefferson để hỏi ý kiến về ông Nixon như thế nào? Thầy được nghe báo mọi chuyện rất tốt đẹp, chơn linh của ông Nixon làm việc rất tốt, đã thấy ra nhiều vấn đề, và đã làm rất nhiều việc cho Đạo Viện.... Sau đó thì Thầy đã triệu chơn linh của cố Tổng Thống Nixon đến. Thầy hỏi sơ về công việc của ông ấy và có hỏi rằng "10 năm trước, vị có nhớ là đã hứa với Thầy những gì?" Ông ta đã trả lời rành mạch, rất ngạc nhiên vì ông ấy vẫn nhớ như in những gì mà ông ta đã hứa. Vị này nói chỉ có việc tài chánh là việc mà vị ấy không làm được. Thầy hiểu làm sao mà vị ấy làm được khi vị ấy chỉ là một Thổ Thần và "nhà bank" của Thầy thì không nằm ở đây? Ngân khoản làm

việc cho Đạo Viện là do Thượng Đế trực tiếp ban cho nên làm sao một vị Thổ Thần có thể biết và nhúng tay vào được? Thầy cũng không hiểu tại sao vị này lại nói đến vấn đề tài chánh? Chắc ngày xưa giao vị ấy công việc yểm trợ cho Pháp Đạo, Đạo Viện thì vị ấy nghĩ đến việc yểm trợ tài chánh nên đã ra tay thêm trong lĩnh vực này. Thực tế, trọng tâm của thời gian 10 năm về trước, Thầy chỉ muốn vị này tác động để hồ sơ mua bán Đạo Viện với chính phủ sớm được hoàn tất (dầu 2 viện Quốc Hội đã thông qua nhưng BLM tức cục quản lý nhà đất ngậm hồ sơ lâu quá). Thầy nói với vị này: “Thầy sẽ trình lên Đức Vua Cha và Cộng Đồng các cõi về những công hạnh của vị, Thầy không biết Thiên Liêng sẽ quyết định như thế nào nhưng với Thầy thì Thầy sẽ nói tốt về vị với Đức Vua Cha và Thiên Liêng”. Chơn linh cựu TT Nixon cảm ơn Thầy. Sau đó Thầy hỏi: “Thầy chỉ hỏi điều này giữa Thầy và vị thôi, nếu Thiên Liêng ban phong cho vị làm một công việc gì đó, thì với vị, vị muốn được tái sanh hay làm việc trong vô vi?” Chơn linh cựu TT Nixon nói xin được làm việc trong vô vi...).